

Arrest

nr. 184 601 van 29 maart 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X
tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 3 november 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 oktober 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 november 2016 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 december 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 4 april 2016 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. Op 3 oktober 2016 werd de beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die als volgt wordt gemotiveerd:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfs- kaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 04.04.2016 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 04.04.2016 gezinshereniging aan met zijn feitelijke partner, zijnde mvr. S. C. D., geboren op 02.10.1975, van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer (...), op basis van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 47/3 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie'.

Betrokkene bewees onvoldoende een duurzame relatie te hebben met de referentiepersoon. Immers, op 24.09.2015 legde betrokkenen een verklaring wettelijke samenwoning af.

Het parket van de procureur des Konings van Turnhout gaf na een uitgebreid onderzoek op 23.02.2016 een negatief advies op basis van de volgende elementen:

- 1. Het betreft hier mogelijk een België route. Via de Nederlandse verbindingsofficier kreeg de politie de informatie dat de heer W. werd uitgewezen op 02.09.2008. Ook zijn visumaanvraag van 2009 werd geweigerd. Dit terwijl hij zelf verklaart dat hij geldig in Nederland kon verblijven met zijn Surinaams paspoort.*
- 2. Beide hebben geen banden met Herentals. Mevrouw S. werkt in Den Haag, 1 uur en 20 minuten rijden van Herentals. Zij hebben geen enkel contact in Herentals. Haar telefoonnummer is ook nog steeds een Nederlands nummer. De heer W. kan ook geen enkele reden geven waarom ze in Herentals zijn komen wonen.*
- 3. De heer W. kent weinig of niets van het verleden van mevrouw S. Hij kent geen gebeurtenissen, noch de naam van haar vorige echtgenoot. Hij kent zelfs de datum niet van de aanvraag van de wettelijke samenwoning.*

Op 24.02.2016 weigerde de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Herentals de afgelegde verklaring wettelijke samenwoning te registreren in de registers.

Een feitelijk partnerschap in de zin van de vreemdelingenwet heeft, zoals een wettelijke samenwoning, een seksuele finaliteit. Er moet sprake zijn van een "affectieve" relatie. Dat is gelet op wat voorafgaat manifest niet het geval. Betrokkenen hebben niet de intentie om een duurzame "affectieve" levensgemeenschap op te bouwen. Betrokkenen misbruiken de procedure van feitelijk partnerschap louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.

Het duurzaam karakter van de aangehaalde relatie is onvoldoende bewezen. De overige voorgelegde stukken doen hier geen afbreuk aan.

Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Van gemeenschappelijke kinderen is geen sprake, noch van een medische problematiek in hoofde van betrokkene. Het bevel om het grondgebied is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden: immers, indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere

rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. De aangehaalde relatie tussen betrokkenen wordt betwist.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel, van het materiële motiveringsbeginsel en van artikel 47 van de vreemdelingenwet. Het enig middel wordt toegelicht als volgt:

“B. Ten gronde

Enig middel: Schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel en het materieel motiveringsbeginsel en schending van artikel 47 van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980.

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

(.....)

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

- a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;*
- b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen – in casu de bestreden beslissingen d.d. 09.05.2012 en d.d. 10.07.2012) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;*
- c) De motivering afdoende dient te zijn;*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei

2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeerd, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van een rechtsonderhorige een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerakend en welke maatregel van aard is om de belangen van de rechtsonderhorige zwaar aan te tasten.

In casu is de bestreden beslissing op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Zoals hieronder blijkt is de beslissing kennelijk onredelijk genomen.

De motieven voor de afwijzing van de aanvraag zoals vermeld in de bijlage 20 worden door verwerende partij gebaseerd op het feit dat de gemeente de aanvraag wettelijke samenwoning heeft afgewezen op advies van het parket.

Er is enerzijds geen enkele verwijzing naar de bewijzen van de deugdelijke relatie die verzoeker heeft voorgelegd in het kader van de procedure cf. art. 47 Vw.!

Geen enkel stuk is besproken in de beslissing.

Verwerende partij heeft zich enkel en alleen gebaseerd op de weigeringsbeslissing van de gemeente inzake de wettelijke samenwoning.

Anderzijds is de beslissing van de gemeente niet in kracht van gewijsde getreden omdat deze wordt aangevochten door verzoeker en zijn partner.

Het is niet wettelijk om een beslissing te steunen op een andere beslissing in het kader van een anderen procedure waarbij deze laatste beslissing zelfs geen kracht van gewijsde heeft bekomen.

Het middels is bijgevolg gegrond omdat de bestreden beslissing op verkeerde feitelijke en juridische motieven steunt."

2.2. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, vermits hij deze betwist. Aldus blijkt dat is voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Na een uitgebreide uiteenzetting omtrent de door verzoeker geschonden geachte rechtsnormen, voert verzoeker *in concreto* aan dat hij geen verwijzing, naar de bewijzen van de deugdelijke relatie van verzoeker, heeft voorgelegd in het kader van de procedure op grond van artikel 47 van de vreemdelingenwet. Verzoeker betoogt dat de weigering door de gemeente van de aanvraag van wettelijke samenwoning door hem werd aangevochten. Op dit ogenblik werd nog geen rechterlijke beslissing genomen. Hij meent dan ook dat de bestreden beslissing niet op afdoende wijze kon steunen op het advies van het parket, aangezien er geen weigeringsbeslissing met kracht van gewijsde bestaat.

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021). Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien, op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541). Verzoeker toont niet met concrete gegevens aan in welk opzicht er sprake zou zijn van een schending van het rechtszekerheidsbeginsel of van het vertrouwensbeginsel.

Het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die zijn belangen zwaar kan treffen, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt gegeven zijn standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen. Een beslissing waarbij een aanvraag van een verblijfskaart wordt geweigerd omdat geoordeeld wordt dat niet voldaan is aan de wettelijke voorwaarden, kan niet worden aangemerkt als een dergelijke beslissing. Ook het bevel om het grondgebied te verlaten strekt er slechts toe vast te stellen dat verzoeker zich in de situatie bevindt, voorzien bij artikel 7, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet.

Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat deze steunt op de vaststelling dat de ambtenaar van burgerlijke stand van Herentals na een negatief advies van het parket heeft geweigerd om de wettelijke samenwoning te registreren. De bestreden beslissing verwijst niet enkel naar deze weigering, doch vermeldt de motieven op basis waarvan tot deze weigering werd besloten en sluit zich daar bij aan. Op basis hiervan wordt geoordeeld dat het duurzaam karakter van de aangehaalde relatie onvoldoende is bewezen.

Waar verzoeker aanvoert dat in de bestreden beslissing niet wordt verwezen naar de stukken die hij voorlegde, beperkt hij zich tot een algemene verwijzing. Hij zet niet uiteen welke stukken hij voorlegde en in welke mate de motivering van deze bestreden beslissing de bewijskracht van deze stukken zou kunnen schenden. Het komt de verzoekende partij toe in het kader van zijn aanvoerplicht zijn grieven uiteen te zetten. Verzoeker voert aan dat hij andere stukken voorlegde, zonder nadere duiding. Hij toont aldus niet aan op welke wijze deze de conclusies van het parket, zoals bijgetreden in de bestreden beslissing, kunnen weerleggen. De bestreden beslissing motiveert *in concreto* waarom de verwerende partij van oordeel is dat de duurzame relatie een gefingeerde relatie betreft. Daarbij wordt concreet gemotiveerd dat zij geen aannemelijke verklaring bieden waarom zij niet in Nederland wonen, dat zij geen contacten hebben in Herentals en dat verzoeker niets weet over het verleden van zijn partner; zo kan hij geen gebeurtenissen over haar vernoemen, noch kent hij de naam van haar vorige echtgenoot en weet hij zelfs niet de datum van zijn aanvraag voor wettelijke samenwoning. Verzoeker brengt geen enkel concreet element aan waaruit blijkt dat deze motivering onjuist of kennelijk onredelijk zou zijn. Het loutere feit dat verzoeker een beroep heeft ingediend tegen de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand, belet niet dat aan de hand van de gegevens van het administratief dossier een beoordeling wordt gemaakt. Daarenboven dient erop gewezen te worden dat op grond van artikel 42,

§1, eerste lid, van de vreemdelingenwet de verwerende partij ertoe gehouden is haar beslissing te nemen binnen een termijn van zes maanden na het indienen van aanvraag.

Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing onjuist of kennelijk onredelijk is. Evenmin maakt hij aannemelijk dat de verwerende partij niet met alle relevante elementen heeft rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Verzoeker maakt geen schending aannemelijk van artikel 47 van de vreemdelingenwet, noch van de aangevoerde beginselen van behoorlijk bestuur.

Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig maart tweeduizend zeventien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT